

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ОТВЪД СТЕНАТА НА СЪНЯ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2015

chitanka.info

Усещам известно наклонение към спане.^[1]

Уилям Шекспир

Често съм се питал защо голяма част от човечеството продължава да се вълнува от колосалната значимост на сънищата и онзи тайнствен свят, към който принадлежат. Нали нощните ни видения — като изключим сензационните теории на Зигмунд Фройд и елементарния им символизъм — не са нищо повече от бледо, нерядко фантастично отражение на преживяното от нас в будно състояние? Не може да се отрече обаче, че понякога сънищата ни са белязани от приглушени отгласи с чужд, неземеен, безтелесен характер, който не подлежи на обикновена интерпретация и чието тревожно въздействие ни загатва, че можем — макар и за миг — да надзърнем в сферата на менталното; сфера, която е не по-малко значима от физическия живот, макар и да е отделена от него с непреодолима (поне в повечето случаи) преграда. От собствен опит зная, че по време на сън може и да губим земните си усещания, ала за сметка на това се пренасяме в друга, безтелесна реалност, чиято природа коренно се различава от всичко онова, което познаваме. Само смътни, загадъчни и фрагментарни спомени остават в паметта ни след момента на пробуждането; тези спомени ни предоставят богат материал за спекулации и предположения и в същото време — никакви доказателства, които да ги подкрепят. Можем само да гадаем дали в света на сънищата материята е също тъй стабилна и непрекъсната, както в нашия свят, и дали времето и пространството съществуват по същия начин, както ги възприемаме по време на будното си пребиваване на Земята. А понякога започвам да си мисля, че това не толкова материално битие е нашият истински живот и че суетното ни присъствие на тази планета е вторичен, случаен и даже илюзорен феномен.

Или поне така разсъждавах през зимата на 1900–1901 година, когато в психиатричната болница, където работех (и живеех, тъй като бях лекар стажант), постъпи пациент, чиято история продължава да обсебва мислите ми. Според болничната документация името му беше Джо Слейтър — или Слаадер, както вероятно са се наричали

предтечите му — и на външен вид изглеждаше като типичен жител на планините Катскил^[2]; един от онези особени, отблъскващи потомци на примитивното колониално селячество, чиято близо тривековна изолация бе довела до варварска деградация, ярко контрастираща с прогреса на събратята им от по-гъстонаселените райони. За тези изродени дегенерати от северните щати, които напълно съответстват на южняшкото определение „бяла измет“, закон и морал не съществуват, а общото ниво на интелекта им неслучайно е най-ниското сред всички слоеве на коренното американско население.

Понеже имаше слава на доста опасен тип, Джо Слейтър беше въдворен в болницата под бдителния надзор на четирима полицаи, ала за голяма моя изненада не успях да открия нищо заплашително у него по време на първата ни среща. Беше висок — ръстът му значително надвишаваше средния — и определено не страдаше от недостиг на физическа сила, ала като цяло приличаше по-скоро на безобиден глупак с бледите си воднисти очички, неподдържаната си, нелепо стърчаща във всички посоки жълтеникава брада и апатичната отпуснатост на дебелимата си долна устна. Никой не знаеше точната му възраст, защото сред хората от неговата прослойка не бе прието да се водят семейни архиви, а и самите семейни връзки на планинците често имат краткотраен и непостоянен характер; оплешивяващото му чело обаче и изгнилите му зъби накараха главния хирург на болницата да предположи, че е на четирийсет-четирийсет и няколко години.

От съдебномедицинските документи узнахме всичко, което бе събрано по неговия случай. Този човек — бродяга, ловец и трапер — открай време бе изглеждал причудлив и странен в очите на примитивните си съплеменници. Имал навика да спи по-дълго от обичайното и да разказва такива необичайни истории непосредствено след събуждането си, че всявал страх дори в сърцата на лишените от въображение планинци. Изказът му също бил извънредно особен и дори неестествен — той говорел единствено на родния си изкривен диалект и характерът на речта му бил толкова мистичен и див, че никой не можел да го слуша без нарастващо предчувствие за тревога. Нерядко в тези случаи и самият Слейтър бил не по-малко смаян, изплашен и объркан от слушателите си, обаче забравял всичко от казаното — или поне онова, което го подтиквало да заговори пред съплеменниците си — в рамките на час след пробуждането си. Тогава

изпадал в онова безразлично, овчедушно и мудро състояние, характерно за повечето обитатели на Катскил.

Както изглеждаше, с течение на времето честотата и интензитетът на сутрешните му припадъци постепенно нараствали, докато не довели до ужасната трагедия, заради която Слейтър бе арестуван от пазителите на реда и месец по-късно — въдворен в нашата болница. След дълбок сън, започнал под влиянието на изпитото уиски в пет часа следобед предишния ден, траперът внезапно се събудил по пладне и взел да надава такъв ужасяващ нечовешки вой, че съседите тутакси се струпали пред мръсната барака, където живеел с неописуемите си роднини. Слейтър се втурнал навън сред снега, вдигнал ръце към небето и започнал да подскача във въздуха, като през цялото време крещял как трябва да се получи на всяка цена да достигне някаква голяма сграда със сияещи стени, покрив и под, откъдето се носела необикновена музика. Когато двама мъже със среден ръст се опитали да го удържат, той им оказал съпротива с маниакална сила и ярост, крещейки за желанието си да открие и убие нещо, което „сияе, тресе се и се смее“. В края на краищата ловецът успял да повали единия си противник с неочакван мощен удар, след което се нахвърлил и върху другия; по това време вече бил изпаднал в някакъв чудовищен кръвожаден екстаз, а виковете му, че „ще се издигне високо във въздуха и ще изпепели всичко, което се изпречи на пътя му“, ехтели с демонична ожесточеност наоколо.

В този момент роднините и съседите се разбягали в паника, а когато най-безстрашните дръзнали да се завърнат, заварили страховита картина. От Слейтър нямало и следа, а на мястото на жертвата му върху снега безмълвно вдигало пара неузнаваемо кърваво месиво, което само допреди час било живо човешко същество. Никой от планинските жители не се осмелил да поеме в търсене на жестокия убиец; вероятно те тайно са се надявали той да издъхне от студ и глад сред суровата пустош, обаче само след няколко дни дочули пронизителния му вой от една затънтена клисура. Така разбрали, че по някакъв начин траперът е успял да оцелее и че трябва по един или друг начин да вземат необходимите мерки, за да се предпазят от него. Местните набързо сформирали въоръжен отряд, към който впоследствие се присъединили и полицаи от най-близкия участък, след като един от пазителите на реда случайно се натъкнал на издирващата

група и бил уведомен за убийството, извършено от изпадналия в умопомрачение Слейтър.

На третия ден от търсенето убиецът бил открит в несвят в една дървесна хралупа; служителите на закона незабавно го отвели в най-близкия затвор, където с обвиняемия се заели експерти алиенисти^[3] от Олбъни. Слейтър им разказал простишка история. Но собствените му думи един следобед заспал след консумацията на порядъчно количество алкохол. Когато се събудил, открил, че стои в снега пред бараката си с окървавени ръце, а в краката му лежи обезобразеното тяло на неговия съсед Питър Слейдър. Шокиран и потресен, траперът се втурнал към гората, опитвайки се да избяга колкото се може подалеч от местопрестъплението, отговорността за което без никакво съмнение тежала на неговата съвест. Като се изключи това, не знаел нищо повече; въпреки настойчивия разпит, на който бил подложен от алиенистите, те така и не могли да изкопчат нищо повече от причудливия здравеняк.

Онази нощ Слейтър спал спокойно и на следващата сутрин се събудил без никакви странности... с изключение на някои изменения в изражението на лицето му. Според доктор Барнард, който наблюдавал задържания, в бледосините му очи се появил някакъв особен блясък, а отпуснатите по-рано устни били свити в някакво смъртно подобие на осъзната решимост. По време на последвалия разпит обаче траперът отново изпаднал в характерната за планинците от Катскил апатична вялост и само повторил показанията си от предишния ден.

На третата сутрин Слейтър за първи път бил връхлетян от психотичен пристъп. След като се събудил от неспокоен сън, той изпаднал в такава безумна, бясна ярост, че се наложило да бъде озаптяван от четирима санитарии, докато му сложат усмирителната риза. Алиенистите се отнесли с изключително внимание към всяка дума, изкрещяна от задържания, и научното им любопитство достигнало неподозирани висини след невъобразимия контраст между чутото в затворническата килия и свидетелските показания на роднините и съседите на трапера. Неистовото му бълнуване продължило около четвърт час — четвърт час, в който Слейтър говорел на неподражаемия си диалект за колосални здания от светлина, необятни космически пространства, удивителна музика и призрачни планини и долини. Най-голямо внимание обаче планинецът отделил на

тайнственото сияйно същество, което се тресяло и му се присмивало. Това гигантско неведомо създание било негов страшен враг и повече от всичко на света Слейтър копнеел да го погуби в името на възмездието. За да постигне тази цел, трябвало да се рее сред бездните на пустотата, изпепелявайки всяко препятствие, което се изпречи на пътя му.

Едва изрекъл това, Слейтър внезапно замлъкнал. Пламъкът на безумието помръкнал в очите му и той изгледал недоумяващо алиенистите, питайки защо е вързан. Доктор Барнард разкопчал кожените ремъци на усмирителната риза и ги оставил така чак до падането на нощта, когато успял да убеди задържания, че това се прави с негово съгласие и за неговото собствено благо. Тогава пациентът споделил, че понякога говори странни неща, без сам да знае защо.

През последвалата седмица траперът получил още два психотични пристъпа, но алиенистите не съумели да извлекат нищо ново от тях. Те постоянно размишлявали над евентуалния първоизточник на виденията на Слейтър — все пак човечецът не знаел нито да чете, нито да пише, а съдейки по обкръжението му, едва ли някой му е разказвал легенда или приказка. Самият начин, по който планинецът поднасял налудничавите си истории, категорично изключвал възможността да е почерпил вдъхновение от някой мит, сказание или художествена творба. С простоватия си, крайно ограничен речник пациентът бълнувал за неща, които не разбирал и които изобщо не бил способен да обясни; неща, които не би могъл да узнае от разговор с друг човек, защото същността им просто не можела да се предаде с думи. Не след дълго алиенистите стигнали до заключението, че състоянието му се дължи единствено на абнормалния характер на сънищата му; те били толкова ярки и въздействащи, че в момента на събуждането напълно обсебвали и подчинявали съзнанието на този не особено развит в интелектуално отношение човек. Ето защо Слейтър първо бил изправен пред съда за убийство, а впоследствие бил признат за невменяем; така се стигнало и до въдворяването му в психиатричната болница, където по онова време моя милост заемаше твърде скромна длъжност.

Надявам се, вече стана ясно, че феноменът на сънуването бе от голям интерес за мен; представете си тогава с какво усърдие и плам се захванах с изучаването на новия пациент, веднага щом се уверих в достоверността на фактите, описани в неговата епикриза. С течение на

времето Слейтър започна да се отнася изключително дружелюбно към мен — обяснявам си го както с искрената ми заинтригуваност от неговия случай, така и с деликатния, внимателен подход, който възприех при комуникацията ни. Естествено, по време на психотичните си пристъпи планинецът изобщо не ме разпознаваше, ала в онези моменти, когато не бълнуваше и бе на себе си, успяхме да проведем немалко спокойни и непринудени разговори. Обикновено траперът седеше до зарешетения прозорец на стаята си и плетеше кошница от слама и върбови клонки, тъгувайки по изгубената свобода. Роднините му така и не направиха дори един-единствен опит да го видят. Вероятно вече си бяха намерили друг глава на семейството (както често се случва с деградиралите обитатели на изолираните планински райони), напълно забравяйки за доскорошния си близък.

Колкото по-надълбоко се потапах в този случай, толкова по-изумен оставах от уникалния си досег с необикновените фантастични видения на Джо Слейтър. Макар интелектът и речевите му умения да бяха на обидно ниско ниво, титаничните и ярки образи, които планинецът описваше — несвързано и на варварски диалект — без съмнение можеха да се зародят само във високоразвит или дори извънредно надарен мозък. Често се питах как безплодното, закърняло въображение на един дегенерат от Катскил е могло да сътвори такива вълшебни, удивителни картини, самото съществуване на които доказваше наличието на искрицата на гения? Как един слабоумен, простодушен здравеняк от дивата пустош изобщо е могъл да достигне до идеята за тези сияйни измерения с изтъкани от светлина същества, за които бълнуваше траперът в своя делириум? Все повече и повече се убеждавах, че в това достойно за съжаление човешко същество, треперещо от страх, се крие повреденото ядро на нещо, намиращо се отвъд пределите както на моите знания, така и на професионалната компетентност на моите далеч по-опитни, макар и лишени от въображение колеги.

Ала въпреки това не можех да извлека нищо съществено от този човек. В хода на изследванията си стигнах до извода, че в необичайното си сънно състояние Слейтър пътешестваше, реейки се над поразителни сияещи долини, градини, градове и дворци от светлина, намиращи се в някакво невъобразимо, недостижимо за човешкия род измерение или сфера. Там той не беше нито селянин,

нито дегенерат, а създание, водещо ярко и значимо съществуване, изпълнено с гордост и достойнство. Това създание обаче си имаше смъртен враг — антагонист с ефирна, безтелесна същност, но със зрима форма, която нямаше нищо общо с човешкия облик. Този враг бе нанесъл на Слейтър ужасна неназовима вреда, за която маниакът (ако пациентът ми наистина беше такъв) жадуваше на всяка цена да си отмъсти.

От начина, по който Слейтър говореше за взаимоотношенията им, предположих, че в този фантастичен свят двамата са били равнопоставени и че самият трапер е бил сияйно същество от същата раса, към която е принадлежал и неговият враг. Това впечатление се потвърждаваше и от често повтаряните думи за полета през пространствата и изпепеляването на всичко, което би застанало на пътя му. Тези концепции обаче бяха пресъздадени с такива груби, недодялани и диалектни изразни средства, че ме тласнаха към едно крайно любопитно заключение — ако този свят на сънищата наистина съществуваше, то за предаването на мисли в него не се използваше вербална комуникация.

Възможно ли бе душата от сънищата, вселявайки се в това човешко тяло, отчаяно да се опитва да разкаже за себе си и за неща, които запъващият се език на простиодушния планинец просто не е способен да изрази? Възможно ли бе да стоя на прага на грандиозно откритие, което да ми разбули тази тайна, ако само се науча да дешифрирам загадъчните знаци? Не споделих нищо за това пред старшите лекари, защото средната възраст е склонна към скептицизъм и цинизъм и трудно възприема новите идеи. Особено след като директорът на болницата бе отбелязал (в типичния си покровителствен маниер), че съм преуморен и съзнанието ми се нуждае от почивка.

От доста време в мен се затвърждаваше убеждението, че мисловният ни поток представлява движение на молекули и атоми, което може да се преобразува както в лъчиста енергия, така и в топлина, светлина или електричество. Тази увереност ме наведе към размишления за възможностите на телепатията, или мисловното общуване, с помощта на съответната апаратура. През последната си година в колежа бях проектирал и изготвил едно експериментално устройство, използвайки приемник и предавател от безжичен телеграф. Бях го изпробвал с един колега, ала след като не получихме

задоволителни резултати, прибрах апарата заедно с други свои разработки с идеята да го доусъвършенствам в бъдеще. Сега, воден от желанието да проникна в енигматичната сънна вселена на Джо Слейтър, реших отново да се обърна към някогашното си изобретение и пожертвах няколко дни, за да направя нужните подобрения и да го приведа в работно състояние.

Щом бях готов, не пропуснах нито един случай да изпитам приспособлението си. При всеки пристъп на Слейтър аз прикрепях предавателя към неговото чело, а приемника — към моето, и започвах да регулирам деликатните настройки в хипотетичния диапазон на вълните на интелектуалната енергия. Разбира се, нямах никаква представа как мисловните впечатления — ако бъдат успешно предадени — ще възбудят съответните импулси в моя мозък, ала бях сигурен, че ще съумея да ги отделя и разтълкувам. Ето защо продължих да провеждам безрезултатните си експерименти, без да информирам никого за техния характер.

Никога няма да забравя онова, което се случи на двайсет и първи февруари 1901 година. Когато се връщам към този момент в спомените си, осъзнавам колко нереално изглежда всичко и започвам да се съмнявам дали пък старият доктор Фентън не е бил прав относно собственото ми състояние на преумора и превъзбуденост... Спомням си как той ме изслуша с голяма симпатия и търпение, даде ми успокоително за нервите и ми препоръча да се възползвам от шестмесечния платен отпуск, който щял да ми предостави, считано от следващата седмица.

В онази съдбовна нощ аз бях неимоверно развълнуван и напрегнат, защото — въпреки чудесните грижи в болницата — Джо Слейтър явно умираше. Дали заради загубата на онази свобода, на която се е радвал в планинската пустош, дали заради разстроената му, объркана психика, но резултатът си беше налице. Пламъчето на жизнените му сили едва мъждукаше в недрата на физическото му естество. Планинецът потъна в предсмъртна полудрямка, която с падането на здрача неусетно прерасна в неспокоен сън.

Реших да не затягам ремъците на усмирителната му риза, докато спи, защото клетникът бе твърде слаб, за да застраши безопасността ми. Дори и да изпаднаше в един финален пристъп, преди да издъхне, едва ли щеше да представлява опасност за мен. Наместо това свързах

неговата и моята глава посредством приемника и преподавателя на създаденото от мен устройство с надеждата за първи и последен път да получа някаква трошичка информация от света на сънищата за малкия отрязък от време, който ми бе отпуснат. Освен нас двамата в стаята присъстваше и един санитар — не особено интелигентен младеж, който нямаше и бегла представа за същността на изобретението ми и нямаше никакво намерение да се намесва в действията ми. С всеки следващ час главата му започваше да клюма, ала няхах никакво намерение да го будя. Усещах как и аз започвам да се унасям, навярно под влиянието на ритмичното дишане на двамата спящи, единият от които беше здрав, а другият — умиращ.

Разсъниха ме звуците на някаква невъобразима, свръхестествена мелодия. Отвсякъде ехтяха изумителни акорди, вибрации и хармонии, а пред смаяния ми взор се разкри поразителна картина на неземна, непостижима красота. Стени, колони и архитрави^[4] от жив огън блестяха лъчезарно около точката, където аз сякаш се реех във въздуха, и се издигаха нагоре към безкрайно високия купол на възхитително колосално здание. С тези картини на невероятно дворцово великолепие се смесваха — досущ като в калейдоскоп — искрящи пейзажи, състоящи се от величествени прерии, долини, планини и каньони; всички те бяха изградени от някаква ефирна същност, която по своята плътност съответстваше по-скоро на дух, отколкото на материя. Докато съзерцавах тази фантастична гледка, си дадох сметка, че ключът към всички тези метаморфози се намира в собствения ми мозък, защото всяка появяваща се пред мен картина беше близка, позната — и най-интересното, желана — за промененото ми съзнание. Сред тези райски селения аз не се чувствах като чужденец или пришълец; всяка гледка и звук ми бяха познати и аз ненадейно осъзнах, че това не само е било така в течение на безброй епохи в миналото, но и ще ме очаква в безконечния поток на времето в бъдещето.

После към мен се приближи сияйната аура на моя лъчист събрат и нашите души беседваха, като безмълвно и с безупречна точност обменяха мисли. Усещах приближаващия триумф, понеже моят другар се изтръгваше от ограниченията на временното му робство, освобождаваше се веднъж завинаги и се готвеше да се впусне в преследване на заклетия си враг. В името на тази цел той бе готов да се

зарее дори в най-горните слоеве на ефира, където страшната му космическа мъст би могла да разтърси и изпепели вселенските сфери.

Известно време двамата се носехме така в пространството, докато не забелязах, че очертанията на обектите около нас започват да се размиват и избледняват, като че ли нещо ме призоваваше обратно на Земята, където никак не ми се искаше да се връщам. Изглежда фигурата до мен също почувства промяната, понеже тласна комуникацията ни към неизбежния ѝ завършек и сама се приготви да напусне сцената, помръквайки (макар и значително по-бавно) от останалите обекти. След още един кратък обмен на мисли си дадох сметка, че искрящото същество и аз трябва да се върнем към земното си робство — нещо, което щеше да се случи за последен път на моя събрат. Будещата му съжаление човешка обвивка вече бе почти разрушена и след по-малко от час другарят ми щеше да е способен да се освободи, за да преследва своя антагонист по Млечния път, през звездните висини и до самите предели на безкрая.

В същия миг аз рязко се събудих и се изправих на стола си, устремявайки взор към издъхващия, проснат на болничния креват човек пред мен. Джо Слейтър също се пробуди — вероятно за последен път. Вгледах се по-внимателно и забелязах, че по хлътналите му бузи са избили петна руменина, каквито никога по-рано не бях виждал. Устните му също изглеждаха необичайно — бяха силно стиснати, издавайки значително по-силен характер от този на планинеца. На лицето му бе изписано нарастващо напрежение, очите му бяха затворени, а главата се поклащаше неспокойно. Без да будя санитаря, отново прикрепих разхлабилия се приемник на телепатичния си прибор към челото на пациента, отчаяно надявайки се да получа някакво — каквото и да е — откъслечно съобщение, стига умиращият да бе в състояние да ми го предаде. И невъзможното се случи. Изведнъж главата му се обърна към мен, а очите му се отвориха. Бях вцепенен от изумление и потрес. Мъжът, въдворен в болницата под името Джо Слейтър, жител на планините Катскил, ме наблюдаваше с широко отворени очи, чиято синева сякаш ставаше все по-дълбока и по-ярка. В погледа му не се забелязваше и следа от маниакалност, дегенерация или простодушие; ясно долових, без никакво съмнение, че се вирам в лице, зад което се крие изключително интелигентен, активен разум от най-висша степен.

Отново настъпи мисловно съединение, при което мозъкът ми осъзна външното влияние, което му въздействаше. Затворих очи, за да съсредоточа по-добре мислите си, и бях възнаграден с озарението, че часът на дългоочакваната ни телепатична комуникация най-накрая е настъпил. Всяка предадена идея мигом изникваше в съзнанието ми и въпреки че не използвахме думи, моите асоциативни, концептуални и изразителни способности се реализираха също тъй добре, както и ако общувахме на английски.

— Джо Слейтър е мъртъв — изрече вледеняващ душата глас отвъд стената на съня. Отворих широко очи и ужасено се вгледах в човешката обвивка на леглото пред мен. Обаче хипнотизиращо сините очи ме гледаха със същото спокойствие, а изражението им бе все така разумно и одухотворено. — И по-добре, че умря, защото се оказа неспособен да бъде носител на активен интелект на космическо създание. Грубата му телесна същност не се поддаваше на фината настройка, необходима за връзката между ефирния и планетарния живот. Той беше в доста по-голяма степен животно, отколкото човек, макар че именно заради тези негови несъвършенства ти успя да узнаеш за моето съществуване. По принцип космическите и планетарните души много рядко се срещат. Тялото му бе за мен ежедневен затвор — ежедневен затвор в продължение на четирийсет и две ваши земни години.

— Аз съм такова същество, каквото ти ще станеш, когато преминеш в свободното състояние на сън без сънища. Аз съм твой брат от светлина и преди малко двамата с теб се носехме сред сияйните долини. Не ми е позволено да разкривам на пробудената ти земна личност за същинската ти природа, но всички ние сме скиталци в необятните пространства и пътешественици в безбройните епохи на времето. Следващата година може би ще живея в онзи Египет, който вие наричате „Древен“, или в жестоката империя на Цан-Чан, която ще възникне след три хиляди години. Двамата с теб сме се реели из световете, които се въртят около червения Арктур, и сме обитавали телата на насекомите философи, пълзящи по четвъртата луна на Юпитер. Колко малко знаят земните хора за живота и неговото разпространение! И колко малко всъщност трябва да знаят, за да съхранят собственото си спокойствие! За моя враг не мога да говоря. Макар и смътно, вие на Земята явно долавяте далечното му

присъствие, защото сте дали на примигващия му сигнален огън названието Алгол, Звездата Демон. През всичките тези дълги епохи, ограничаван от телесни препятствия, аз безрезултатно се стремях да се изправа срещу него и да го сразя. Тази нощ ще го връхлетя като Немезида^[5], носейки му справедлива, изпепеляваща, титанична мъст. Търси ме на небето близо до Звездата Демон.

— Повече не мога да общувам с теб, защото тялото на Джо Слейтър изстива, вцепенява се и грубият му мозък вече не може да трепти в унисон с желаните от мен вибрации. Ти беше мой приятел в пространството; единствен мой приятел на тази планета и единствената душа, която ме почувства и ме откри в отблъскващото тяло, лежащо на този креват. Може би отново ще се срещнем — в сияещата мъглявина на Меча на Орион... Сред мрачните плата на доисторическа Азия... В сънищата, които няма да си спомниш... Или в други епохи, когато Слънчевата система отдавна ще е престанала да съществува.

В този миг мисловните вълни внезапно прекъснаха и сините очи на спящия — или по-скоро мъртвия? — се изцъклиха зловещо. Все още вцепенен, аз се наведох над леглото и хванах китката му, но тя бе студена, твърда и не се усещаше никакъв пулс. Поруменелите бузи отново бяха преbledнели, а дебелите устни бяха провиснали, разкривайки отвратителните изгнили зъби на дегенерата Джо Слейтър. Потръпнах, метнах едно одеяло върху това ужасно лице и събудих санитаря. После излязох от стаята и мълчаливо се отправих към кабинета ми. Изведнъж ми се прииска незабавно да потъна в онзи сън, от който няма да си спомням нищо.

Чудите се къде е кулминацията? Кое скромно изложение на научни факти би могло да се стреми към подобни художествени похвати? Аз обаче си записах някои факти, които привлякоха вниманието ми, и сега ще ви ги предоставя, а вие сами ще прецените какво да мислите. Вече споменах, че старият доктор Фентън категорично отрече реалността на онова, което му споделих. Според него съм станал жертва на нервно-психическо претоварване и отчаяно се нуждая от щедро отпуснатия от него продължителен отпуск. Той ме увери, заклевайки се в професионалната си чест, че Джо Слейтър е един най-обикновен параноик, чиито фантастични представи се дължат на примитивния фолклор, характерен за необразованите

общности от най-ниските обществени слоеве. Ала колкото и да се опитваше да ме убеди в това, можех ли да забравя видяното в небето в нощта след смъртта на планинеца? И за да не си кажете, че злоупотребявам с доверието ви като предубеден свидетел, нека друг човек нанесе последния щрих в цялостната картина; по този начин някои от вас навярно ще получат кулминацията, която очакват. Ще ви цитирам дословно официалното известие за появата на нова звезда в съзвездието Персей, написано от водещия авторитет в сферата на астрономията професор Гарет П. Сървис:

На 22 февруари 1901 година доктор Андерсън от Единбург откри нова звезда в близост до Алгол. Никога досега в тази точка не е било забелязвано подобно небесно тяло. В рамките на двайсет и четири часа светлината на новата звезда стана толкова силна, че тя надмина по яркост Капела^[6]. През последвалите две седмици обаче осезаемо помръкна, а след няколко месеца вече стана трудно да се различи с невъоръжено око.^[7]

[1] Цитат от комедията „Сън в лятна нощ“ в превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Планините Катскил се намират в щата Ню Йорк, западно от река Хъдсън. Най-високият им връх се издига на 1274 метра. Любима дестинация за отдих и туризъм на съвременните американци. — Б.пр. ↑

[3] В миналото така са се наричали специалистите, занимаващи се с криминално проявени душевноболни. Освен в творчеството на Лъвкрафт, за алиенисти се говори и в шедьовъра на Джоузеф Конрад „Сърцето на мрака“. — Б.пр. ↑

[4] Архитрав (арх.) — главната греда, която се поставя непосредствено над колоните и носи тежестта на фриза, корниза и покривната конструкция в древните храмове. — Б.пр. ↑

[5] Богинята на възмездието в древногръцката митология, дъщеря на богинята на нощта. — Б.пр. ↑

[6] Звезда от съзвездието Колар. В ранните зимни ноци Капела сияе високо в небето и е шестата по яркост звезда в небето след Вега от Лира и Арктур от Воловар. — Б.пр. ↑

[7] Новата звезда, за която пише Лъвкрафт, наистина съществува — това е звездата GK Per от съзвездие Персей, избухнала през 1901 г. на разстояние 1500 светлинни години от Земята. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.